

El mes de la

"Un dels tributs del pas de l'edat és adonar-se de cop i volta que tenim més coses en comú amb Leopold Bloom que no amb Stephen Daedalus, però també és de molta significació l'estat d'ànim quan sortim de fer la declaració de renda."

ARXIU

Jacques Delors.

Dilluns, 5. Fins i tot des de la tomba, John Osborne –potser desconegut dels joves però gran escriptor irat d'una bona època– té temps per la venjança, l'exclusió i el dicteri, materials fonamentals dels seus llibres de memòries. M'ha contat un confident britànic que, al funeral que ahir feien a Osborne, a la porta hi havia un tros de paper emmarcat amb una vasa trencada: "Els sotamencionats no seran admesos: Fumanchu, Nicholas de Jongh, Albert Finney i el Bard de Hay-on-Wye". Els entesos interpreten que Fumanchu és el director de teatre Peter Hall i el Bard de Hay-on-Wye és l'autor teatral Arnold Wesker. De Jongh és un crític que alguna vegada ha fet menció a una relació homosexual d'Osborne i l'actor Albert Finney el tenia irritat des d'una discussió sobre el seu paper al film *Tom Jones*, del qual Osborne havia escrit el guió. D'això, alguns puritans en podrien dir morir matant, però jo ho veig com una darrera patacada als decorats de la hipocresia. Si pensem en la quantitat d'escriptors que es passen la vida escrivint crítiques benèfiques i dient tot el contrari per telèfon, potser valgui la pena tenir un Osborne irreductible i geniüt, disposat a reservar-se el dret d'admissió al seu propi funeral.

Dimarts, 6. Els calculistes maquiavèlics fan fortuna cada vegada que una pífia del govern de tan immensa ens fa suposar que en realitat és una cortina de fum. Confesso haver caigut en la temptació calculista a l'hora d'interpretar la proposta del ministre Borrell sobre la no-desgravació per compra de viven-

ARXIU

Jacques Chirac.

da. De seguida he pensat que així el Govern tapava les revelacions d'*El País* de diumenge sobre un exèrcit amb poca munició, justament quan l'exèrcit desfilava pel passeig de la Castellana. Sigui com sigui, tot evidencia que amb un gest de cara al partit més que a l'electorat, Borrell s'autopostula pel territori electoral de tot Espanya i no pel futur autònom a Catalunya.

Dimecres, 7. Un dels tributs del pas de l'edat és adonar-se de cop i volta que tenim més coses en comú amb Leopold Bloom que no amb Stephen Daedalus, però també és de molta significació l'estat d'ànim quan sortim de fer la declaració de renda. Fa anys, com més havia de pagar a Hisenda, amb més determinació anava a fer un gran dinar, amb abundància de capricis, font d'un oblit higiènic. Avui, emperò, he tornat a casa de seguida, vagament humiliat, indefens, amb ganes de retirar-me de la circulació per veure si a partir d'ara no pago res. Abans pretenia oblidar Hisenda, ara m'estimo més que Hisenda m'oblidi.

Dijous, 8. Per fer avui la commemoració oficial dels deu anys de l'ingrés d'Espanya a la CE seria de bon gust no caure una vegada més en la idolatria europeista. En versió del PSOE, l'europeisme cec és en realitat una nova cultura de la dependència, la il·lusòria concepció d'un món on no farà falta ser competitiu perquè el repartidor de Brussel·les ens ho farà arribar tot gairebé gratis. Ho veig com un dels pitjors sofismes de l'era felipis-

gran tragèdia fiscal

ARXIU

Bill Clinton.

ta: era imprescindible integrar Espanya a l'Europa comunitària, però sense anestesiar tot esperit crític, ni aferrar-se al Tractat de Maastricht amb desesperació de naufrag o entronitzar Jacques Delors, ni posar la bandera comunitària al gaspatxo i l'escalivada. Ben curiosament, el *pedrigree* més europeista que reclamen els nacionalistes fa temps que cau en una falsa prognosi: suposar que la integració europea elimina a poc a poc els estats i permet accedir a noves formes de sobirania sense necessitat de secessió o d'independència. Fins ara, ben al contrari, la "renacionalització" generada a *sensu contrario* per Maastricht reforça els estats-nació i tampoc no podem deduir cap altra cosa de l'elecció de Jacques Chirac.

Divendres, 9. El cas de l'ultrapacifista que exigeix una immediata intervenció militar contra els serbis de Bòsnia és un dels quadres de costums més apoteòsics del final de segle. "Això no pot ser, no sé com però Occident ha de fer alguna cosa". Sí, així estem des de fa quatre anys i els pistolers de Karadzic un dia rere l'altre perfeccionen la seva capacitat de fer befa de les Nacions Unides i de tota mediació de bona voluntat. No sé si a la vegada es vol ignorar que la qüestió primordial és que serbis, croats i bosnians no s'entenen gaire, però no veig just que tota la culpa ara sigui exterior, d'una Unió Europea sense política de seguretat, d'una administració Clinton sense política exterior o d'unes Nacions Unides sense política. Els pacifistes ara ultra-intervencionistes em recorden quan De Vale-

ARXIU

Josep Borrell.

ra, president de la República d'Irlanda, va voler ser tan escrupolosament neutral a la Segona Guerra Mundial que féu arribar al Govern d'Alemanya un missatge de condol per la mort de Hitler per suïcidi. **Valentí Puig**